

Kapitola I.

Záznamník: Na lodi, den 1.

Noční můry jsou zlo. Zlo, které jsem nikdy nedokázal pochopit. Každého z vás už určitě nějaká noční můra trápila. Alespoň jednou. Vzpomeňte si na tu chvíli, kdy se člověk probudí zpocení a vystrašený. Chvíli, kdy si uvědomí, že to byl jen sen, a tak se pomalu uklidní... vzápětí však zjistí, že strach se ani zdaleka nevytratil, zahrabe se tedy raději zpátky pod peřinu a zbytek noci probdívá v těch nejstrašlivějších očekáváních.

Tak. A co když se po takové noční můře člověk neprobudí ve vlastní posteli, ale v kovové nádobě velké tak akorát pro jeho tělo? Všude kolem je tma, chlad a hluk. Nemůže se pohnout a zároveň netuší, kde je, kdo je a proč se mu to děje. No. Tak přesně to se stalo mně...

Píp. Píp. Píp. V mé mysli se ozývaly nezvyklé zvuky, které normální člověk po ránu běžně neslyší. *Píp – píp – píp.* *Já nechci do práce,* pomyslel jsem si. *Ještě chvíli.* Pokusil jsem se přetáhnout si peřinu přes hlavu. Nešlo to. Praštil jsem se o něco tvrdého a studeného. Au. Pípání na okamžik přehlušilo kovové zadunění. A pak zas: *Píp – píp – píp.*

Co to sakra... Tak počkat. To není budík. Necítil jsem nohy. Nic jsem neviděl. Pokusil jsem se otevřít oči, ale nešlo to. Jako bych je měl zalepené. Snažil jsem se dál a nakonec se mi podařilo vytvořit aspoň škvírky mezi víčky. Bolelo to, ale byl jsem zoufalý. Nevěděl jsem, kde jsem ani co znamená to pípání. Nevěděl jsem, *kdo* jsem. Na sítnici mi dopadalo tlumené červené světlo blikající synchronně s každým tím *píp.* Kousek po kousku jsem oči otevřel. Opravdu byly zalepené. Po dlouhém spánku.

Jakmile jsem uviděl okolní svět, zachvátila mě panika. Přísahal bych, že se mi na okamžik zastavilo srdce. Byl jsem ve svislé poloze zavřený v malé, temné spací komoře, nohy a ruce jsem měl přivázané k podložce. Tedy... už jen jednu ruku, druhá se uvolnila z řemenů, když jsem se v polospánku

pokoušel přikrýt peřinou. A onen budík opravdu nebyl žádný budík. Byl to zatracený alarm. *No do hajzlu.*

V komoře byla tma, sklo bylo zvenčí špinavé a nešlo přes něj vidět. Okolí osvětlovaly pouze záblesky alarmu... Teda jestli se pět centimetrům volného prostoru na každé straně těla dá říkat okolí. Začínalo mi být horko a v hlavě jako bych měl zaražený obrovský střep. S vypětím všech sil jsem uvolněnou ruku probral k životu a pomalu ji přesunul na druhou stranu.

Řemeny, které držely mou druhou ruku připoutanou k desce, byly navrženy tak, aby se daly uvolnit téměř bezpracně. Já jsem však byl natolik zesláblý, že jsem s nimi zápasil snad celou věčnost. Vydechl jsem. A znovu jsem se nadechl. Něco mi tady nehrálo. Připadalo mi, že znovu usínám. *Píp – píp – píp.*

Už trochu rychleji, stále však malátně jsem zvedl ruce k hlavě a uvolnil další řemen, kterým byla jemně připoutána k měkké podložce z paměťové pěny. Už trochu uklidněný jsem opatrně procvičil krční svaly – několikrát jsem zahýbal hlavou ze strany na stranu, jak jen to v omezeném prostoru šlo. Bolest v hlavě trochu polevila. Nohy jsem si však uvolnit nedokázal, takže mi nezbývalo než čekat, co se stane. Poslouchal jsem pípání a zmateně sledoval tmu, která v mém výhledu pravidelně střídala nechutně špinavé sklo, záblesky zbarvené do červena. Má mysl se postupně probírala k životu, nezačaly mi však naskakovat žádné hezké vzpomínky – ovšem ani nehezké vzpomínky. Nezačaly mi naskakovat *žádné* vzpomínky. Vůbec žádné. Ani jedna.

Podle stavu okénka na své spánkové komoře jsem usoudil, že jsem tu byl zmrazený opravdu hodně dlouhou dobu. Nic pro klaustrofobiky. Naskočila mi husí kůže. Byla mi zima.

Do myšlenek se mi znovu prodralo ono pípání, které jsem na několik chvil vytěsnil. V ústech jsem měl sucho a hlava mě bolela čím dál víc. Dělal se mi mžitky před očima a nedokázal jsem jasně přemýšlet. Po každém výdechu se okénko přede mnou o něco více zamlžilo. Začal jsem se třást. Ostré světlo a tma střídající se za okýnkem